

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Insertiunile se adresează ADMINISTRĂȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Invățăminte de Crăciun

Pastorala la Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos, pe care I. P. Sf. Mitropolit Nicolae a trimis-o credincioșilor și preoților, este străbătută de duhul cald, familiar, al bucuriei și păcii, atât de caracteristic acestui mare praznic creștinesc.

„Crăciunul — ne învață Pastorală — e praznicul familiei creștine fiindcă-i legat de Nașterea Pruncului Sfânt și-i împodobit cu atâtea datini străvechi, a căror frumusețe și duioșie ne încălzesc inimile de veacuri.

Crăciunul e praznicul familiei creștine fiindcă prin el s-a întemeiat „Sfânta Familie“, prin el a început să se alcătuiască familia cea mare a celor ce credem în Dumnezeu cel viu și adevărat — Biserica — și prin el s-a sfințit legătura de taină care făurește căsnicia“.

Vorbind apoi despre modul minunat în care Dumnezeu-Tatăl a găsit de cuviință să trimită în lume pe Fiul Său, „născându-se din mamă fără tată“, Pastorală subliniază, în continuare, importanța, „folosul“ deosebit pe care îl prezintă pentru noi Nașterea Domnului. Prin Nașterea Sa în trup, Iisus-Domnul nostru ne este cu deosebire „modelul, pilda de trăire fără de vină pe care ne-o dă de veacuri“. „Avându-l Căpetenie și pildă, noi, credincioșii, trăim împreună cu Domnul bucuriile duhovnicești ale vieții de comuniune creștinească. Biserica este întru chiparea dumnezeiască a acestei comuniuni. Ea este marea familie a credincioșilor“, iar Mântuitorul Iisus Hristos „este Capul acestei familii spirituale“.

Se arată apoi, pe drept cuvânt, cum „dragostea de Dumnezeu și de oameni“ este puterea sau „cheagul care ține laolaltă pe toți“ care fac parte din marea familie a Bisericii, pentru că „dragostea nu risipește, ci adună; nu învrăjbește, ci împacă și unește. Dragostea făurește o unitate care este mai presus de cei ce se iubesc, în Biserică, în familie, în sânul unui popor deopotrivă“.

Pornind de la această idee cheie, Pastorală face apoi o folositoare incursiune în viața de familie, această celulă a oricărei societăți. După cum arată Cartea Sfântă, prin căsătorie cei doi soți devin „un trup“ (Fac. 2, 24), o puternică unitate deci, cu atât mai mult cu cât, prin Sfânta Taină a Cununiei, „Mântuitorul nostru Iisus Hristos sfințește și întărește cu desăvârșire această legătură de-o viață între soții creștini“.

Din acest motiv Biserica noastră „întâmpină cu mîhnire și dezaprobare desfăcerea căsătoriei“. Ea condamnă de asemenea „nevrerea de a avea copii, într-

cît acest lucru se împotrivesc poruncii „dumnezeiești“, care dintru început ne spune: „Creșteți și vă înmulțiți și umpleți pămîntul și-l stăpîniți“ (Fac. 1, 28).

Lipsa de copii nu numai că stinge viața, dar lasă urmări negative atât în sînul familiilor, care își pierd, în mare, rostul de a fi, cît și în viața popoarelor, în acest sens dîndu-se o interesantă statistică întocmită de medici de-ai noștri. Din punct de vedere creștin femeia-mamă are o chemare sfîntă, la mîntuirea ei „nașterea de prunci“ (I Tim. 2, 15) ajutîndu-i în chip deosebit.

„Familia numeroasă, harnică, cinstită și bravă este și mîndria neamului nostru“. Din ea și-au luat oștenii marii con-

ducători de-ai noștri, ca Ștefan cel Mare și Mihai Viteazul, pentru a apăra pămîntul drag al țării împotriva cötropitorilor. Aceste familii întăresc și astăzi viața nouă a patriei noastre.

Crăciunul este totodată și „praznicul păcii“, se spune în încheierea Pastorală, pentru că Mîntuitorul a venit pe pămînt „cu solia păcii și bunei voiri“ între oameni. „Această solie este cel mai drag colind al Crăciunului, pentru că e colindul vieții și al mîntuirii noastre“. Acest lucru este plămădit în firea poporului nostru, care a ținut totdeauna „calea păcii“.

Precum vedem, din Pastorală de Crăciun a I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae putem desprinde și în acest an folositele învățăminte pentru zidirea noastră creștinească și patriotică.

R.

Sărbătorirea Prea Sfinției Sale Episcopului Iosif al Rîmnicului și Argeșului

Luni, 5 decembrie 1966, Prea Sfinția Sa Episcopul Rîmnicului și Argeșului a împlinit vîrsta de 70 de ani. Cu această ocazie vrednicul și neobositul Ierarh a fost sărbătorit de către clerul și credincioșii Bisericii noastre. În catedrala din Rîmnic s-a săvîrșit în ziua de 5 dec. a. c. o slujbă specială de mulțumire lui Dumnezeu pentru sănătatea și toate darurile revărsate asupra Prea Sfinției Sale în decursul celor 70 de ani de viață. A vorbit apoi Înalt Prea Cuviosia Sa Arhimandritul Ghermano Dineafă, vicarul episcopiei Rîmnicului și Argeșului, arătînd vrednicia, priceperea, stăruința în muncă și înfăptuirile mărețe ale Prea Sfinției Sale Episcopului Iosif.

În seara aceleiași zile, după slujba vecerniei, a privegherii, a litiei și altele, a vorbit în cinstea sărbătoritului patriarhul Bisericii Ortodoxe Române, Prea Fericirea Sa Justinian. Prea Fericitul Patriarh a arătat lucrarea prețioasă, pe care Prea Sfinția Sa Episcopul Iosif a adus-o în cadrul Sfîntului Sinod al Bisericii noastre pentru buna îndrumare și buna conducere a acestei Biserici. A arătat apoi dragostea și însușirea cu care Prea Sfinția Sa Episcopul Iosif a lucrat o viață întreagă pentru buna îndrumare a credincioșilor pe drumul mîntuirii.

Înalt Prea Sfinția Sa Arhiepiscopul Craiovei și Mitropolit al Olteniei, Firmilian, în cuvîntarea ținută în aceeași biserică din Rîmnic, a arătat și a lăudat priceperea, stăruința în muncă, însușirea cu care lucrează deopotrivă pentru binele sfîntei noastre Biserici cît și pentru binele scumpei noastre patrii și cum Prea Sfinția Sa Episcopul Iosif nu precupește nici o osteneală pentru a face pretutindeni tot binele posibil.

În cuvînte înălțătoare au vorbit apoi despre înfăptuirile mari și însemnate ale Episcopului Iosif Prea Sfinția Sa Episcopul Teoctist al Aradului, Părintele Prof. Sp. Cîndea, delegat la a-

ceastă sărbătorire de către Înalt Prea Sfinția Sa Mitropolitul Nicolae al Ardealului, Părintele Consilier Comșulea, delegatul Înalt Prea Sfinției Sale Mitropolitului Nicolae al Banatului și alți clerici și mireni. Tuturur a răspuns apoi sărbătoritul, Prea Sfinția Sa Episcopul Iosif, mulțumind pentru participare la serbare și pentru cele spuse despre realizări, preamărind pe Dumnezeu pentru toate.

Cu acest prilej zicem și noi: Întru mulți ani Prea Sfințite Părinte! Bunul Dumnezeu să Vă dăruiască sănătate și spor fericit în lucrarea duhovnicească pe care o faceți!

Sp. C.

Noapte de Crăciun

La fereastră, flori de gheață
Împletesc dantele albe.
Din văzduh, pe-aripi de ceață,
Vin cîntări: Florile dalbe!

Au pornit colindătorii
Glasurile să-și tresalte.
Ingerii trezesc păstorii:
Slavă întru cele-nalte!

Maica Pururea Fecioară
Lîngă iesle stă, plecată.
Cerul pe pămînt coboară...
O, ce veste minunată!

De sub vâl de promoroacă
Ziua prinde-a se cunoaște.
Zvon de clopot, glas de toacă
Ne-au trezit: Hristos se naște!

Pr. Dumitru Soare

Crăciunul

Crăciunul străbun ni-l închipuim întotdeauna cu fulguri de nea, cu nămeți — în care înnoată colindătorii. E ceva blând în văzduh, ceva de taină. Parcă așteptăm jilfuri de aripi de îngeri și glasuri cerești de preamărire a lui Dumnezeu, de bunăvoință și pace oamenilor. Gîndul se îndreaptă spre ieslea din Betleem, unde „prunc s-a născut nouă“, iar numele lui — Iisus. Intr-acolo s-au îndreptat ciobanii, aducînd darurile inimii lor simple. Intr-acolo s-au călătorit magii, ca să se închine pruncului cu aur, smirnă și tămîie. Intr-acolo ne călătorim și noi, credincioșii, inima și gîndul, închinîndu-ne cu evlavie și bucurie pruncului divin. Totul și toate sînt atrase de acest prunc nevinoat, care vine pe pămînt ca sol al cerului, ca să ne lumineze sufletele cu zîmbetul lui, cu gingureala lui, cu privirea lui — cu nădejdea că El e Mintuitorul vestit de prooroci. Nu s-a născut într-un palat împărătesc, ca un prinț moștenitor de tron, nici într-o casă boierească, moștenitor de averi — ci într-o peșteră, alăptat de o mamă simplă și ocrotit de un bătrîn teslar, ca orice copil din sulele de milioane de familii simple, de muncitori, de pe suprafața pămîntului. De la început El, pruncul divin, a fost alături de cei mulți, de cei ce-și cîștigă existența prin muncă, de oamenii simpli și cinstiți.

Icoana Crăciunului are în centru pe Iisus — pruncul, și alături pe Maria — mama Lui. Pruncul și mama, într-o nedespărțită legătură, este ceea ce face ca praznicul Crăciunului să ne fie așa de apropiat inimii noastre, așa de familiar, așa de drag. El e praznicul familiei sfinte, al familiei simple, înrădăcinată în adevărurile fundamentale ale vieții și în aureolată de ceva dumnezeiesc. El ne face să ne simțim bine în sinul familiei proprii, unde tata și mama sînt înconjuțați de copii și unde sîntem „acasă“, în așa fel că nicăieri nu e așa de plăcut ca acolo.

Adorarea ce aducem lui Iisus, prunc dumnezeiesc, cinstirea deosebită ce o dăm Maicii Domnului, Maicii sfinte, este un îndemn pentru orice credincios ca să prețuiască pe copii și pe mame. Pentru credincios fiecare prunc este ceva minunat, parcă are ceva ceresc, ceva dumnezeiesc într-însul. Mamele își alintă pruncul cu cuvîntul „îngerășul meu“. E atîta nevino-văție, atîta curăție în prunci, încît par făpturi îngerești, făpturi cerești. De aceea fiecare prunc e întîmpinat cu drag, ca un dar al cerului, ca o binecuvîntare de la Dumnezeu. Pe de altă parte fiecare prunc deschide spre viitor o zare de nădejde. Mama își vede pruncul mare, în el vede omul vrednic și cinstit de mîine, mîndria vieții ei întregi. În prunci își investeste tot sufletul, tot ce are mai bun, toată grija și osteneala anilor, ca să-și desfășoare inima apoi de roada pîrguită a iubirii jertfelnice, de omul pe care l-a dat patriei, l-a dat lumii. Pentru credincios mama însăși are o aureolă luminoasă, care te face să te apropii de ea cu respect, cu evlavie. Maternitatea are în ea ceva măreț, ceva dumnezeiesc. E o minune a vieții. Prin maternitate — după învățătura creștină — femeia-mamă conlucrează cu Dumnezeu la crearea vieții celei noi. Maternitatea e participare la forța creatoare, prin care viața se înnoiește mereu. O generație se apleacă spre următoră, dar — datorită maternității — o nouă generație se ridică, noi mlădițe răsar din trunchiul vigouros. E aceasta o taină a vieții, un miracol, care se petrece sub ochii noștri, pe care îl întîmpinăm întotdeauna cu sfială, cu cinstire deosebită, ca pe lucrurile mari ale vieții. Expri-mînd sentimentul măreției, miracolului maternității, credincioșii cînd așteaptă nașterea pruncului spun că sînt „în stare binecuvîntată“, conștiente că în zămislirea, creșterea și nașterea pruncului e o taină dumnezeiască a vieții,

e revărsare de har divin, e o „binecuvîntare de la Domnul“ — și un ecou din salutul arhanghelului Gavriil către Maria răsună în inima lor: „Domnul este cu tine, binecuvîntată ești tu între femei“ — și un ecou din salutul Elisabetei către Maria — Maica Domnului se răsfrînge în sufletul lor: „Binecuvîntată ești tu între femei și binecuvîntat este rodul pîntecelui tău“ (Lc. 1, 28. 42).

Dacă pruncul și mama sînt așa de cinstiți, Sf. Scriptură arată amărăciunea părinților care n-aveau copii. Dacă maternitatea era socotită binecuvîntare, sterilitatea se considera ca un blestem. Cu cît o mamă avea mai mulți copii, cu atît era mai cinstită, pe cînd cea care nu avea copii era privită cu dezaprobare. Credința că pruncii sînt binecuvîntare de la Dumnezeu a fost și este pentru părinții credincioși un imbold ca să aibă mulți copii, să-și „umple casa de copii“, să se bucure că Dumnezeu le-a binecuvîntat căsnicia cu „roadă“ bogată. Bogăția lor cea mai mare sînt copiii, pentru că ei sînt darul lui Dumnezeu și prin ei părinții își prelungesc existența și dăruiesc patriei, societății ceea ce au mai scump.

Nașterea lui Iisus

Pe vremea lui Hristos poporul evreu era supus Romei imperialiste și de la anul 63 a.Hr. cînd domnea Pompei, plătea tribut cîmpitorului. Cînd s-a născut Iisus, pe tronul roman s-a urcat împăratul August, care și-a dat silința să restabilească ordinea în marele imperiu zgduuit de numeroase războaie interne și externe. Mai întii de toate trebuiau refăcute finanțele țării. În acest scop împăratul porunci să se facă numărătoarea populației. Ascultînd de această poruncă — precum scrie în Sf. Ev. — „toți se duceau să se înscrie, fiecare în ce-tatea sa“ (Lc. 2, 3).

Deoarece Iosif se trăgea din neamul lui David, pentru înscrierea numelui său trebuiau să plece la Vifleemul Iudeii, care era patria străbunului său regesc. Iosif se hotărî deci să ia cu sine și pe Maria, care de asemenea se pogora din neamul lui David și să pornească spre orașul de baștină.

Făcînd pregătirile necesare Iosif și Maria plecară la drum. Drum lung și greu mai ales pe vreme de iarnă și în condițiile anevoioase de atunci. Pornind din Nazaretul Galileii întreg drumul acesta trecea prin sate, orașe, și regiuni, care evocau în sufletul călătorului scumpe amintiri istorice.

Lăsînd la stînga virful rotund al Taborului „schimbării la față“, drumul se îndreaptă direct spre sud către orașelul Isreel, cîndva mîndră capitală a lacomului rege Ahab. Puțin mai spre răsărit se ridică munții Ghelboa, unde, într-un grozav măcel cu filistenii a pierit nefericitul rege Saul, care nu justificase nădejțile puse într-însul. La dreapta se vede Datanul cu bogatele sale pășuni, unde cîndva a venit Iosif — unul din cei doisprezece fii ai patriarhului Iacob — să cerceteze pe frații săi, care, din invidie, l-au vîndut negustorilor străini. Șerpuind mai departe printre cele mai bogate livezi, vii și ogoare, drumul ducea spre Samaria. Evlavioșii noștri călători nu se putură opri prea des în Samaria, întîlnind pretutîndeni privirile disprețuitoare sau chiar răutăcioase ale samarinenilor, din cauza dușmăniei lor seculare față de iudei. De aceea, făcînd un popas la fîntîna lui Iacob, aproape de Sihem sau de Sihar, ei se grăbiră să părăsească cît mai repede pămîntul samarinean, să-și găsească odihnă pe pămîntul sfînt al lui Israil. Și cînd trecură peste înălțimea Acravim, granița între Samaria și Iudeea, atunci înaintea lor apărură localitățile de care se leagă cele mai sfinte amintiri pentru fiecare evreu.

Aceste învățăminte străvechi și mereu noi, se desprind din praznicul Crăciunului, care ne cheamă să ne închinăm pruncului Iisus și Maicii Sale: cinstirea pruncilor și a mamei, bucuria familiilor cu prunci mulți, respectul față de familie, Crăciunul ne adună iarăși la vatra familiei strămoșești, cu obiceiurile și colindele ei, ne face să ne gîndim mai adînc la marea taină a vieții care se înnoiește mereu, la măreția maternității, în care este „binecuvîntarea“ lui Dumnezeu și puterea creatoare a vieții omenești, prin care poporul dăinuiește peste veacuri și zările viitorului strălucit rămîn nestinse.

Crăciunul ne amintește că îngerii și păstorii nu măresc numai nașterea Domnului, ci că peste leagănul fiecărui nou născut sînt glasuri îngerești și glasuri omenești care cîntă de bucurie că „prunc s-a născut nouă“. Bucuria aceasta o dorim acum — din praznicul Crăciunului — tuturor familiilor sănătoase, ca binecuvîntarea Domnului să le umple casele cu prunci și cinstirea din partea patriei să le înăurezeze fruntea cu cununa vredniciei.

N. M.

Mai întii de toate văzură sacrul Șilo, unde cîndva stătea cortul mărturiei și unde evlavioasa Ana venise cu rugăciune fierbinte pentru amărăciunea ce apăsă asupra ei din pricina lipsei de copii, și apoi Galgala, unde mai tirziu a îndeplinit vrednicia de judecător marele ei fiu, proorocul Samuil. Mai departe drumul străbătea multe alte localități, vestite prin una sau alta din marile amintiri istorice, pînă ce în cele din urmă îi scoase la porțile Ierusalimului.

Dar ținta călătoriei lui Iosif și Maria nu era capitala Iudeei, ci patria strămoșului lor David, Vifleemul, care se afla la vreo zece kilometri spre sud de Ierusalim, Vifleemul era răsfirat pe coasta abruptă a unui deal.

Pentru a pătrunde în orașul natal, călătorii noștri oboșiți după atîta drumeție, erau siliți să mai urce o pantă deosebit de grea din pricina ploilor de toamnă, care moaie și fac luncose toate drumurile. Dar ajunși la poarta celui dintii han aflară cu amărăciune că toate locurile sînt ocupate de lumea venită din afară pentru înscriere. Abia se mai țineau pe picioare de oboseală, mai ales Maria în starea ei „binecuvîntată“ foarte înaintată. Bătînd zadarnic la mai multe porți zăvorîte, iată năvăli peste ei încă o noapte ploioasă și rece de toamnă tîrzie, care-i găsi fără adăpost, Amăriți de toate acestea, ei se hotărîră să iasă din oraș, și să se adăpostească în cea mai apropiată peșteră, care servea și ca staul pentru animale domestice. Acum și era ceasul suprem pentru odihnă, căci Maria istovită de puteri după un drum așa de lung și greu, abia se așeză pe un culcuș improvizat din fin între dobitoace și îndată ea „născu pe Fiul ei cel întii născut“.

În evangheliile apocrife se zugrăvește amănunțit acest sălaș sărăcăcios, despre care evanghelistul Luca (2, 7) face o simplă amintire și anume că Fecioara Maria înfășînd pruncul îl așeză în iesle, pentru că nu-și găsiră loc în han. Însă Sf. Tradiție ne comunică detaliat că nașterea lui Hristos s-a săvîrșit într-o peșteră. Astfel scrie Iustin Martirul și Filozoful în al său „Dialog cu iudeul Trifon“ (cap. 78). Origen spune că pe vremea lui încă se mai arăta pelerinilor această vestită peșteră. Cam pe la anul 325 d.Hr. evlavioasa împărăteasă bizantină Elena, pentru a eterniza acest loc, construi pe el o biserică de toată frumusețea.

Nașterea lui Iisus Hristos a fost eternizată și în bogata poezie populară a colindelor, prin cuvinte ca acestea: „Culcă-te împărat ceresc; În sălaș dobitocesc; Culcă-te pe fin uscat; De îngerî înconjurat“. Iar dintre numeroasele imne bisericesti semnificativ pentru împrejurările

O carte despre nume de persoane

Modul de a vorbi cât mai corect a ridicat multe probleme care au fost lămurite și se tinde continuu spre clarificarea diverselor probleme de limbă. În materie de lingvistică numele prof. Al. Graur se bucură de aprecierea marelui public largi. El a dat de curînd marelui public lucrarea: „Nume de persoane“, București, Ed. științifică, 1965, p. 185.

Este îndeobște cunoscut faptul că părinții au toată latitudinea de a da noului-născut la botez numele pe care ei îl voiesc și-l găsesc mai potrivit. Cu toate că unii nu își pun probleme de ordin etimologic atunci cînd aleg un nume (p. 8), totuși etimologia unui nume nu dezintere-sează mai totdeauna. Unii părinți prin numele pe care-l aleg și dau copiilor lor își arată un-ori concepțiile lor filozofice sau politice. Cei credincioși își aleg nume din calendar cu gîndul ca sfîntul-patron să-l ocrotească pe noul

nașterii lui Iisus este următorul: „Fecioara astăzi pe Cel mai presus de fire naște; și pămîntul peștera, Celui neapropiat aduce“... În noaptea aceea Betltemul dormea. Nu dormeau numai cîțiva păstori dintr-un sat vecin, care străjuiau cu rîndul împrejurul turmei încredințate lor, păzind-o de lupi și de tilhari.

Imprejurul lor domnea o liniște odihnitoare, iar deasupra lor se întindea cerul senin, împodobit cu stele strălucitoare, care priveau tăcute asupra acelorși cîmpii, pe care cîndva își păștea turma sa păstorul David, care a ajuns apoi rege. În mijlocul acestei liniști „iată că un înger al Domnului s-a arătat pe cer și slava Domnului a strălucit împrejurul lor“. Această arătare îi uimi și îi umplu de frică, dar îngerul îi liniști numai decît zicînd: „Nu vă temeți, eu vă vestesc bucurie mare, care va fi pentru toți oamenii, căci astăzi s-a născut în cetatea lui David, Mîntuitorul care este Hristos Domnul. Și iată semn pentru voi: veți găsi un prunc înfășat, culcat în iesle“ (Lc. 2, 8—12).

Abia auziră această veste extraordinară, cînd văzură altă priveliște, care întărea cele spuse de înger. Cerul cu nenumăratele lui stele deodată se luminează de o lumină ne mai văzută și deasupra pămîntului cufundat în somn răsuna o cîntare îngerească triumfală, care vestea sosirea păcii mult așteptate pe pămînt, prin cuvintele nouitate: „Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pămînt pace, între oameni bună învoire“.

Cîntarea îngerească, pe care se învredniciră să o audă niște simpli păstori, umplură inimile lor cu fericire, pace și bucurie. După ce trecu corul îngeresc, uimiți de cele văzute și auzite păstorii îndată se hotărîră să meargă la Vifileem, ca să vadă ce s-a întimplat acolo. Ajungînd în preajma orașului în curînd au aflat peștera și intrînd „au găsit pe Iosif și pe Maria și pruncul culcat în iesle“, toate anume așa cum li se vestise, iar ei cei dintii s-au închinat lui Hristos celui nou născut, care era Domnul păcii, așteptat de cei mulți și năcăjiți.

Tot ei, cei dintii dintre oameni, au devenit binevestitorii venirii Lui, fiindcă imediat după asta „au început a povesti tuturor“ cele vestite lor despre Pruncul acesta. Și toți cei ce auziau, se mirau de cele ce li se spunea de către păstori, iar Maria — care mai mult decît oricine cunoștea împrejurările minunate și divine ale evenimentului ce se săvîrșise — „păstra toate cuvintele acestea, punîndu-le în inima ei de mamă“ (Lc. 2, 3—20). Iar cînd duceau oile și mieii de jertfă la templu, păstorii istorisau și în Ierusalim despre tot ce au văzut și auzit ei în noaptea luminată și în felul acesta începu să se propovăduiască taina nașterii lui Hristos, numit de proroci, „Domnul păcii“. N. Terchiță

născut. Alții aleg după falsă strălucire a unor nume pompoase, ca spre pildă Rosalinda sau Cunicunda (p. 18). Faptul că unii părinți aleg nume pretențioase „este probabil principala sursă a deplasărilor pe care le oferă baza de formare a onomasticii în ultima vreme“... (p. 54).

Unii vrînd să-și exprime sentimentele de gingășie, care le nutresc față de noul-născut, dau nume cum ar fi spre pildă Dulciu, care desigur că derivă de la „dulce“. „Desigur pentru relațiile copilului cu adulții din familie, acest nume nu produce neajunsuri. Dar copilul va crește mare, va îmbătrîni și va avea să suporte toată viața ironiile cunoscuților pe seama unui nume care de la o vîrstă nu mai e potrivit“ (p. 22). De aici concluzia că în alegerea unui nume trebuie procedat cu multă precauție, socotind că el va aparține în afară de voința celui pe care-l poartă. Primul contact cu semenii noștri necunoscuți îl face numele pe care-l purtăm.

Este adevărat că un nume cu oarecare rezonanță nu poate să impună cinste și respect unui om nevrednic, însă tot așa de adevărat este că un nume care etimologic are oarecare semnificație nu este indiferent. „Toată problema este dacă părinții pot avea garanția că nu greșesc în toate cazurile cînd aleg pentru copiii lor astfel de nume“ (p. 24).

Fiecare popor are numele sale specifice, de aceea totdeauna prin Popescu înțelegem „român“, prin János „maghiar“, prin Fritz „german“ etc. Deci, numele de persoane se deosebesc de la națiune la națiune, cu toate că unele au aceeași etimologie. Multe nume biblice, grecești sau slavonești, care au pătruns prin intermediul creștinismului, au explicate originea și etimologia lor (p. 17, 28, 29, 37, 38, 42, 45, 51, 115).

Acad. prof. Al. Graur prin exemple de nume cunoscute și printr-o minuțioasă analiză a reușit să epuizeze subiectul propus, dînd astfel o lucrare interesantă și instructivă.

Să dăm deci vîdăstărilor noastre nume sănătoase, nume care să spună ceva, nu o simplă alintare, nume specifice poporului nostru, la care el ține atît de mult.

Pr. Vasile Petrica

ȘTIRI

Sărbătorirea Sf. Nicolae. În preseara Sfîntului Nicolae, I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae a participat în capela mitropolitană la rugăciunea de seara a studenților teologi. Au luat parte și P. C. consilieri arhiepiscopiești și P. C. profesori ai Institutului Teologic. După rugăciunea de seara, corul studenților — condus de P. C. prof. Gh. Șoima — a cîntat troparul Sfîntului Nicolae. P. C. rector S. Vlad tîlmăcește sentimentele de respect deosebit, recunoștință și devotament ale celor prezenți, ale clerului și credincioșilor, față de Înalt Prea Sfinția Sa pentru purtarea de grijă părintească și îndrumarea tuturor pe calea dreptei credințe și atașamentul față de patrie. Urează I. P. Sfinției Sale mulți ani de rodnică arhipăstorie. Corul cîntă: „Mulți ani trăiască“. I. P. Sf. Sa felicită pe cei cu numele Nicolae și binecuvîntează pe consilieri, profesori și studenți.

La Sf. Liturghie din Catedrala mitropolitană (6 decembrie) a predicat P. C. Arhimandrit N. Mladin despre Sfîntul Nicolae slujitor al Bisericii și al poporului și a urât I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae, în numele clerului și credincioșilor, mulți ani cu sănătate, pace și spor în slujba Bisericii și patriei.

La cancelaria arhiepiscopiei s-au înscris în registrul de onoare mulți cinstitori ai I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae. De asemenea I. P.

Sf. Sa a primit felicitări din toate părțile țării, în frunte fiind felicitările de la P. F. Patriarh Justinian și Înaltii Ierarhi ai Bisericii noastre.

Miercuri, 30 noiembrie, la Institutul Teologic de grad Universitar din Sibiu s-a săvîrșit pomenirea mitropolitului Andrei Șaguna. În capela Institutului s-a slujit parastasul de către P. C. vicar Tr. Belașcu, P. C. prof. Sp. Cîndea, P. C. duhovnic M. Popovici și C. Diacon C. Voicu. După parastas a avut loc în Aula Institutului un program festiv. P. C. rector S. Vlad a prezentat însemnătatea lui Andrei Șaguna pentru Biserica transilvană și Biserica Ortodoxă Română. Studentul A. Jivi din anul IV a vorbit despre viața și activitatea mitropolitului Șaguna. Corul studenților teologi, sub conducerea Pr. prof. Gh. Șoima, a executat „Imnul la moartea lui Șaguna“ și cîntece naționale. Serbarea a fost un îndemn ca — asemeni lui Șaguna să fim buni credincioși ai Bisericii strămoșești și buni fii ai poporului român.

În luna decembrie 1966, au fost hirotoniți preoți de către Prea Sfințitul Emilian Antal următorii:

1. Verza-Vulcu Dumitru, pentru parohia Picișa, prot. Alba, reg. Hunedoara, în 5 decembrie a. c.
2. Turtoiu Octavian pentru parohia Șopteriu, prot. Luduș, reg. Mureș Autonomă Maghiară, în 6 decembrie a. c.

Hristos se naște...

În Sfînta Evanghelie de la Luca găsim înfățișată nașterea Mîntuitorului nostru Iisus Hristos astfel:

„În zilele acelea a ieșit poruncă de la Cezarul August să se înscrie toată lumea. Această înscriere s-a făcut întii pe cînd stăpînea în Siria Quirinus.

Și se duceau toți să se înscrie, fiecare în cetatea sa.

Și s-a suit și Iosif din Galileia, din cetatea Nazaret, în Iudeia, în cetatea lui David, care se cheamă Vifileem, pentru că era din casa și din seminția lui David, să se înscrie cu Maria, cea logodită cu el, fiind grea.

Și pe cînd erau acolo, s-au împlinit zilele ca să nască. Și a născut pe fiul său, Cel Întii născut și l-a înfășat și l-a culcat în iesle, pentru că nu aveau loc în casa de oaspeți.

Și erau niște păstori în partea aceea stînd pe cîmp și făcînd de strajă noaptea împrejurul turmei lor. Și iată un înger al Domnului a stătut înaintea lor și slava Domnului a strălucit împrejurul lor și s-au înfricoșat cu frică mare.

Și le-a zis îngerul: Nu vă temeți, că iată vă binevestesc bucurie mare, care va fi pentru tot poporul, că vi s-a născut astăzi Mîntuitorul care este Hristos Domnul, în cetatea lui David. Și aceasta vă va fi semn: Veți afla un prunc înfășat, culcat în iesle.

Și deodată s-a văzut, împreună cu îngerul, mulțime de oaste cerească, lăudînd pe Dumnezeu și zicînd: Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pămînt pace, între oameni bună învoire.

Și cum s-au dus de la ei îngerii la cer, păstorii au zis unii către alții: Să mergem dar pînă la Vifileem și să vedem harul acesta ce s-a făcut, pe care Domnul ni l-a descoperit.

Și au venit de grabă și au aflat pe Maria și pe Iosif și pruncul culcat în iesle. Și văzînd, au spus ce li s-a grăit despre pruncul acesta. Și toți care au auzit s-au mirat de cele ce le-au spus păstorii. Iar Maria păstra toate cuvintele acelea, punîndu-le în inima sa.

Și s-au întors păstorii, mărînd și lăudînd pe Dumnezeu pentru toate cele ce auziseră și văzuseră, precum li se spusese (Luca 2, 1—20).

(Continuare în pag. 4)

